

УВОДНО

Празникът 1 ноември започва да се чества още в началото на ХХ век. През 1909г. в Пловдив се поставя неговото начало, но през 1945 година е забранен за отбелязване поради политически причини. Той е възстановен като официален празник от 36-ото Народно събрание на 28 октомври 1992 година.

1 ноември е една прекрасна дата, на която честваме Деня на народните будители. Посветен е на делото на книжовниците, просветителите, борците за национално освобождение, съхранили през вековете духовните ценности на нацията и нейния морал.

Като основоположник за формиране на българско национално самосъзнание се смята Паисиевата „История славянобългарска“ от 1762 година. Като последовател на неговото дело идва Софроний Врачански. Той преписва и разпространява историята сред обикновените хора. През 1824г. Д-р Петър Берон написва първият български буквар, наречен „Рибен буквар“.

Народните будители са не само хора на словото и науката, но и борци за народна свобода. Няма българи, които да не познават делото на Васил Левски, Христо Ботев, Георги Раковски, Любен Каравелов, Георги Бенковски, Панайот Волов, Баба Тонка, Райна Княгиня.

Много са имената на хората, които заслужават да бъдат изписани със златни букви в българската история. Но има и такива, които остават само в сърцата на хората, чийто разум пробуждат. Това са имената на нашите учители. Нека на този ден ги поздравим и се поклоним пред тяхното търпение, любов и всеотдайност, с която работят.

Мери, 10 клас

Изречено

Пиша за онези от нас, които от време на време, ни пуска амнезията и си спомняме да от-

бележим някой и друг празник, защото, виждаш ли, бил написан на календара. И тогава идва ред гордостта ни да лъсне, както чирак лъска обувката на занаятчищата, щотото той хем лъска, хем реди под носа си: „.....да ме кара да му чистя мръсните обувки! Той сакал ли е, кървав ли е? Цял месец ходил из калчищата... Демек, тя лъсва, но с негодувание, защото да не речем цяла година, а приблизително толкова, сме ходили из калчищата, хранили сме се с калчищата, къпали сме се в калчищата, и сега тя – едничката ни гордост, ще трябва за няколко часа да ни излъска, да ни накара да блеснем, да се почувстваме значими. Да кажеш, че й е лесно, прав ще бъдеш. Не заради друго, а така съвсем практически: веднъж, дважд, може и трижд й се налага да ни чисти и толкоз!

Неблагоразумието, като част от моя усложнен, та чак леко простоват характер, е любимата ми черта. Затова сега, драги, ако и някой се жегне или поядоса, да не го приема навътре, защото всичко, що ще кажа, през името на любовта минава. Започва неблагоприятието, а вие да не забравяте нашата уговорка!

Знаете ли къде се намира театърът? Ще кажете, че е лесен този въпрос – до

един кон с крила. Ах, до този кон какви срещи са се случвали – любовни и по-малко, пък някои и със самия кон взаимоотношения може да са имали... Зависи от настроението, зависи от нагласата. Добре, а знаете ли какво има в тетатъра? Концерт на гимназията, казвате. Как, читатели, да не ви поощря след подобно

попадение! Браво! А чувалили сте за онези недоходоносни професии, които се упражнявали в театъра. Проверете в гугъл за жокер. Актьори, режисьори, сценаристи – да и тях ще ги намесея, да ме прощават. Та те от доста време все като отида да ги посетя, една две думи да си разменим и се оплакват, че каквито и плакати да сложат – с обрисувани деца, с голи жени, със страшни физиономии, хората не идват на театър и не идват. Предположиха актьорите, че на децата

може би вече от малки им бият имунизации против култура, за да не им отслабне имунитета като пораснат, и, не дай си боже, да се излъжат в някой театър да влязат. Но какво да направя, медицински им работи – с тях дори и кметът не би се справил. Не знам дали тук е мястото, но се надявам да оцеля момента, за да спомена, че главният сценарист ме помоли да ви предам: „Ей така, ако няма да го посетите този театър, поне една хартийка от дъвка минете да пуснете на пода. Актьорите може и да го оценят, но пак не се знае със сигурност. Едно е ясно – работа за чистача ще създадете, белким него оставите доволен.“

Тактичността и човешката ми съобразителност ми подсказват да поспра, но неблагоприятието ме подтиква към изявления. Следващият лъснат от гордостта обект ще наредим да бъде родният ни език. Аз си я обичам нашата „реч омайна, сладка“. Но май по-добре ще бъде да не намесвам оня стария Вазов, че кой го чете него вече! Да река – аз й се кефя на нашата яка реч, по-близо ще ви дойде, така по-на сърце. Чуждиците като че ли ни се услаждат. После се чуда защо библиотеците тънат до шия в прахоляк, а онези злочести книги мрат от скука, от самота. Съжалявам ги аз книгите, защото колкото и самотни да са хората в техническата лаборатория на нашия век, по-самотни и изоставени от книгите едва ли ще намерим.

Хубаво е, казвам ти, да честваш, да празнуваш, да се веселиш, да се събудиш малко, а кога ако не сега! Забеляваш, читателю, как вече към теб говоря на „ти“, но да не се притедняваш – това е от вече по-близки отношения. Един вид не те назидavam, а само моите скромни наблюдения споделям. Събуди се, приятелю! Спомни си кой си. Върви на театър, пък може и с бира в ръка. Чети! Книгите на лошо няма да те научат. Обичай езика си. Ако пък, за да се събудиш, ти е нужен будилник или будител, обърни се към учител, към родител, не пренебрегвай и приятелите си. Не е срамно да се възхищаваш на културата си. Ако вече си закъсал и няма кой да те събуди, тогава се вслушай в биологичния си часовник. Повярвай, той няма да те подведе.

Последно ще ти кажа да поддържаш положение, защото с будилник, без будилник, каквото и да правиш, както и да решиш да се срещнеш с културата – това ще ти остане...

Мария, 12а

На езиковата гимназия „П. Яворов“ с възраст, поезията и музиката ще споделят думите си!

Интервюто с Хайгашот Агасян четете на стр. 2

Браво! Браво! Браво!

- Браво на **Ралица Иванова** от 12 а клас, класирала се на първо място в Националния конкурс на гр. Сопот „Син съм на земя прекрасна“.
- Браво на **Ралица Иванова** 12 а, получила званието „Лауреат“ в Националния творчески конкурс, организиран от фондация „Братя Мормареви“, „Войната на таралежите“.
- Браво и на **Мария Атанасова** от 12 а клас поощрена в същия конкурс.
- Браво на **Ралица Иванова** от 12 а клас, заела второ място в Националния конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“.

СРЕЩА С АВТОРА НА ХИМНА НА ЕЗИКОВА ГИМНАЗИЯ

На 21 септември в Картинна галерия, гр. Силистра с вълнение и радост с госта - г-н Хайгашот Агасян, разговаря Мери.

Какъв е Вашият спомен от създаването на химна на Езикова гимназия?

Аз си го пазя. Нотите са ми пред очите. Също така пазя благодарственото писмо от дирекцията от ръководството на училището. Аз съм сантиментален човек.

Създавали ли сте и други химни за други училища?

Имам си папка с такива химни, които съм създавал за различните училища. Един от химновете в основното училище в Сливен е създаден от мен.

Какъв друг спомен бихте могли да ни разкажете, как създадохте нашия химн?

Създадох го по мол-

“Според мен както един човек може да пише и чете, хубаво е така да разпознава и нотите.”

и всичко останало е необяснимо.

Бихте и ни разкажали една интересна случка от Вашите младежки години?

Времената са много различни. Животът в музикалната гимназия, която завърших в София беше по-либерален и свободен, отколкото в другите гимназии. Тогава имаше железен ред и дисциплина. Нямахме търпение да излезе някоя нова песен. Всеки се учеше да свири на китара или пиано.

ба на ръководството на вашето училище. Много често съм посещавал този град с много известни актьори като Стоянка Мутафова и други. Имали сме спектакли в театъра. Един ден ни поканиха във вашето училище и ме помолиха да им помогна за създаването на химна, но се съгласих, при условие, че ще напишат стиховете или ще открият това, което вашето училище се различава от другите. Изпратиха ми текста

ПОЖЕЛАНИЕ:

„Запомнете от мен нещо. Трупайте знания, колкото можете. Много е важно да си намерите мисията, с която сте дошли. Студентските години са сладки, но там не научаваш много неща. Това, което сега научите ще ви е полезно.“

След спечелването на конкурса „Велиана Иванова от 10в клас даде първото си интервю за екипа на вестник „Елит“. Тя беше много любезна и отговори на всичките ни въпроси.

ТАЛАНТЪТ НА ВЕЛИАНА Е ДА ПЕЕ

Какво представляваше конкурсът?

Събитието се проведе в концертни вечери в Пловдив. Аз пях песните: „Non je ne rerette rien“ на Edith Piaf и „Ya maman tu m'as tant donne“ на Ishtar.

Каква награда спечели?

Участие в международен фестивал за френска песен в Азия, в който ще бъдат представени много други страни. Аз ще представлявам България във фестивала.

Какво е първото нещо, което изпита, когато разбра, че спечели?

Онемях

Дай асоциация за думата

музика.

Красота.

Какво е за теб музиката?

Тя е моят живот, част от мен.

На коя песен се оприличаваш?

Няма песен, която да може да оприличи някого, повечето песни описват лоши или хубави моменти, чувства, но не и хора, много трудно е да опишеш един човек.

Коя песен те връща в училище?

Песента „Междучасие“ на Васил Найденов.

Екипът ни благодари на Велиана и ѝ пожелаваме бъдещи успехи.

РАЛИЦА ПЕЧЕЛИ

Деси разговаря с г-жа Ваня Игнатова, учител по БЕЛ.

В какво се състои конкурсът?

Конкурсът е национален и ежегоден и е спонсориран от фондация „Братя Мормареви“. Той има за цел да поощри талантливите деца на България, правещи

своите опити в необятния свят на словото – в жанра на разказ или на есето.

Каква е темата?

Темата на конкурса, „Бодлите на таралежите“, е зададена според заглавията на вечните български филми – „таралежите се раждат без бодли“ и „Войната на таралежите“, чито сценаристи са братя Мормареви.

Какво е чувството Ваш ученик да спечели?

Чувството на удовлетворение се преплита с чувството на гордост от успеха на Ралица. Това е един от малкото прекрасни мигове в нашата професия, когато учителят вижда така бързо резултатите от

своя труд. Пожелавам на всекиго от колегите да изживее такава радост.

В какво се състоеше разработването на темата?

Ралица написа чудесен разказ със заглавие „Вълшебството на дъгата“, а на мен се падна удоволствието да редактирам текста ѝ.

Каква е наградата?

Специална. Диплом за принос в хуманитарното образование.

ЕДИН ВЪПРОС - ЧЕТИРИ ОТГОВОРА

5 октомври е Международен ден на учителя.

Подробности вижте на стр. 5.

Зададохме един и същ въпрос.

В едно далечно царство, забравено от боговете, но не и от журналистите, царят скучаел. Такава скука не бил изпитвал от времето на голямата суша, затова издал наредба: „ Да се построят пътища към Цветето на осъзнаването. Който успее да накара Цветето да покаже червените си цветове, ще получи голямата награда. Кандидатите да се записват при Слави Трифонов (той и без това е свикнал вече да намира и обучава всевъзможни таланти).” Не след дълго студиото на Слави се напълнило до дупка с ентузиазирани люде. Избрал той най-интересните от тях и ги изпроводил да си хващат шапката, да ходят да разцъфтят Цветето, и да му се махат от главата, че му писнало да се занимава с глупости.

Цветето била засадено на място, на което се срещали двадесет и три пътя. По първия се задал Аврам, който тъкмо си смъквал очилата за плуване:

- И какъв е тоя трън тука? – прозвучал гръмогласният въпрос.

- Не трън, а цвете. Май няма да успеем да му видим червенината. – с недоверие погледнал цветето Андрей, който се задавал по втория път.

- С малко повече позитивизъм! С малко повече! – усмихнала се Берна.

- И да цъфне, и да не цъфне – важното е, че го видяхме най-накрая това Цвете на осъзнаването. – намесила се Вела и отхапала от закритата си пица.

Владо си отворил колата, отхапал парченце шоколад и след кратък размисъл казал:

- Как няма да го накараме да цъфне? Ще го накараме, че и плод ще даде!

- Айде бе, и вие с това цвете. Много смисъл му придавате. По-спокойно! Всичко ще се нареди. – небрежно представил позицията си и Гален.

- Ах, колко е красиво! – промълвила Галина.

- Е, не! Кой я каза тази глупост! С тези шипове мога да си направя шишчета на жар. Красиво било! – усмихнал се Даниел.

„Шишчета, направени от бодли на цвете. Колко забавно!” – помислила си Даниела и съща се усмихнала.

По десетия път се задала Десислава.

- Каква е тази тишина? Казвайте, ще караме ли цветето да цъфти или да си ходя, че и други задължения имам!

- Както кажете. Ако ще го правим, нека бъде сега. – присъединила се и Джанел.

- Здравейте! Цъфна ли Цветето? Искам да си направя снимка до червения му цвят – ще ми отива на шала. – кокетно отбелязала Екатерина.

- Пфу! Нямам червен шал, но нямам нищо против и аз да си направя една снимка до него. – викнала Елена и се насочила към Цветето.

- Защо сме тук? Аз дочух, че имало някакво цвете, но къде по-точно е то? – попитала объркано Кадер.

- Чакайте ме! Ето, идвам. Деси, здравей! Това ли е Цветето? Не изглежда много добре, но като цъфне може би ще придобие някакъв приличен вид. – намесила се компетентно Камелия Иванова и пила от айрян си.

По следващия път се задала Мария. Тя огледала колегите си, хвърлила едно око и на цветето, но нейните реплики авторът не искаше да предаде, затова в знак на протест си пунала музиката и само само махнала с ръка. Един вид: „Дай нататък!”

- Виждали ли сте ги тези мускули? Ако не сте, ей сега ще ги съзрете, докато карам бодила да цъфне. Ще си оставам аз футболка, за да се занимавам с плевели! – изнегодувал Николай.

- Охоо, събрали сме се като соя и свински остатъци в маседонска наденица! Колю, и ти ли се излъга да дойдеш? – равнодушно преценил ситуацията Петър.

- Добър ден! Да започваме с Цветето на осъзнаването. Бурсучеста ми се вижда цялата работа, но щом царят е ришил по тази начин да ни даде наградата, така да бъде. – делово, с шипка задоволен хумор повела разговора Ралица Иванова.

- Съгласна съм с теб. Смятам, че колкото по-бързо се справим с цветето, толкова по-добре за нас. – с нежен глас отбелязала Ралица Енчева.

- Да му разтворим чашката с клещи и да придържим листенцата с въжence към земята. Ако не иска да цъфне, това със сигурност ще го накара! – въодушевно се вмъкнала в разговора и Сесил.

- Айде, с тази трева цял ден ли ще се занимаваме? По-бързо да свършваме, че трябва да ходя на парти. – изчуруликала София и със свежа походка се доближила до останалите.

- Ето ме и мен. Ей, сега ще запее и цветето ще цъфне. Есенни цветя, та-на-на-на... – но Цветето разочаровало Цветелина и тя примирено зачакала да започне акцията.

- Така най-накрая се събрахме. Я да ви видя колко сте ми сладки! – с равен и премерен глас обобщила жена, която с плавна стъпка се насочила към групата. – Аз ще съм вашият водач и напътстващ коректив.

да покаже червения си цвят. Понякога се блъскали, кара ли се, нагрубявали се, действали на групи. Гледали се един другизпод вежди, усмихвали се лукаво под мустак. Понякога проблясквали и искри – на ярост, на приятелство, на любов... Общо взето има много да се разказва, защото за няколко часа те преминали заедно през колективния живот на хора, събрани случайно на един кръстопът.

Опитите им да видят Цвета на осъзнаването не довели до никъде, затова групата започнала да се отказва.

- Тази няма да я бъде! – подел Николай – Прекалено много време изгубихме. Предлагам да го оставяме това цвете и да си тръгваме. Не ми епритрябвала голямата награда.

При мисълта за раздяла в душите на всички се зародило чувство на носталгия, защото колкото и малкото било времето им заедно, през колкото и препирни да бяха преминали, съвсем малка частица

Това била госпожа Кръстева, която бе поискала разрешение от царя да помогне на хората да си свършат работата.

- Защо ме забравяте? И къде е моят път? – викнало едно лъчезарно екзотично момиче. – Напук на царя и аз ще се впусна с две гърди напред в този марафон. Ще му покажа аз на него какво се случва, когато не комуникара с мен – Камелия „Хормонелия”! – и с вечната си смъблзнителна усмивка се присъединила към групата.

Двадесет човека с един водач. В продължение на часове всеки правил опити да накара Цветето

от всеки щяла да остане на онзи кръстопът. С доза тъга те си стиснали ръцете и всеки поел по своя път.

- Чакайте! – викнала Вела – То цъфти! И наистина способността им да приемат другия, да се сработват, за да достигнат целта, накарала Цветето на осъзнаването да разтвори червения си цвят. Като награда царят им дал класна стая (затова и групата се нарекла клас), тефтерче и химикал.

Сега в онова далечно царство на царските порти виси надпис: „Единствените от 12а клас, които успяха да видят Цветовете на осъзнаването”

Есен 2006 – началото.
 Лято 2011 – краят.
 Пътят – неясен, труден,
 външуващи.
 Пет години – двадесет сезона,
 изменящи, създаващи,
 изпадащи личности.
 Началото – страхът,
 сълъзният на характери,
 лидерството,
 тоталитаризъм.
 Средата – летария,
 трепети, радости, неволи.
 Ежедневното училищно,
 свободата петъчна.
 Всичко планово,
 (не)ясно, в последния момент.
 Талантливци, мързеливи,

идейни, лентяи,
 цветни, омърдушени,
 винаги с искри в очите.
 И идва краят!
 Стискащи дъх, будещи нов,
 неясен

страх! Демокрация?!
 Двадесет и шест лица
 обърнати към края и
 една светлина а насочваща-
 Анежа Анастасова!
 Тя – крижата,

съпричастността,
 майката.
 Ние – личностите, дуините,
 децата, ястобниците.
 Идва краят!
 С него и мечтите,
 с него и съзвизието.
 Ще удари последния звън,
 ще опустят чиноветите,
 ще заминем.
 Добреждане! А добреждане ще
 има –
 променени, но всъщност
 същити,
 преживели, но не доизживели!
 Добреждане! До там и до
 тогава!

Таби, 12 б

АДАМ

(Откъс от "Хрониките на Едем")

Във вторник през нощта той избяга. Вървя цели два дни, послесинаправи нова колиба на едно затънено място и заличи колкото бе възможно по-добре следите си, но, проливайки вода от отворите, които му служат, за да гледа, то го откри с помощта на един звяр, който наричаше вълк. Адам бе принуден да се върне с него, но се зарече, че щом му се отдаде възможност, пак ще избяга.

Непрекъснатото мотаене на новото същество с дълги

коси дразнеше Адам. За него животът не беше така щастлив както преди. Най-хубавото на владенията му бе, че си бяха само негови. Той бе наименувал големия водопад "Големият водопад", а то го преименува на "Ниагарският водопад". Но на всичкото отгоре не спря само с това, но и нарече областта "Ниагарски парк". Каква наглост!! Какво лошо имаше в "Градината на Едем"? Нищо, нали? Само му губи безценното време и къса нервите му.

Преди русото адамopodobие да се появи, Адам се радваше на живота и разнообразяваше дните си с най-различни развлечения – той обичаше да плува и да се гмурка, но и това се промени. Всякакви гмуркане (без шнорхел), скачане от Високата скала и спускане по Големия водопад му бе забранено. Колкото до плуването – трябваше да го практикува винаги с бански костюм от смокиново листо.

Преди той вярваше, че делничните дни са, за да си почине човек от безделието в неделните дни, но сега за него нямаше ни делник, ни неделя.

По-рано днес, през първия делничен ден от седмицата, новото същество (което държеше да бъде наричано Ева) се мъчеше да обрुли ябълката от Забраненото дърво, само защото някаква си ходеща змия го посъветвала така. Сега пък завързала приятелство със змия, която на всичко отго-

ре изгаряла от нетърпение да се запознае с Адам, защото имала да споделя и на него някаква си тайна, но това трябвало да стана на "частен разговор". Разкритието на тази тайна щяло да доведе до нещо голямо! Ха-ха! Пак празните приказки за живот след смъртта! Или ще го правят известен сега!

Въпреки многобройните си опити да убеди Ева, че тази змия е просто посредния шарлатанин, Адам не можа да помогне на "по-простото си другарче" да проучее, че единственото, до което би могло да доведе бърбенето с влечуги, е някоя бъркотия из владенията му. Не че нещата не вървяха от лошо към по-лошо, но Адам вярваше, че с твърда ръка всичко може да се оправи. Цялата му житейска философия се побираше в една мисъл – "можеш да постигнеш много с усмивка, но с усмивка и с пистолет в ръка постигаш винаги повече". Пистолетът в ръка не

му помагаше, защото нито змията, нито Ева, а дори и той не знаеха какво е това и как се използва. За какво му трябваше на това животинско същество да иска аудиенция при Адам? Сега му развали целия ден. И защо му трябваше на самия Адам да си давява реброто "в името на общото благо", като така си съсипа младичките и здравето? Глупавата Ева не стига и че не се вслушваше в думите на по-възрастния от двамата им, но се опитваше да изкуши и него с "червивата ябълка". И както всяко мъжко същество, Адам се поддаде на изкушението.

Няма запазени архиви за по-нататъшния живот в Едем и на тримата. Говори се, че на змията са й били отрязани краиците в буквалния смисъл на думата, и че Ева – в общи линии – е напакостила на всички със своята глупава жажда за знания. Е, нека не е глупост, а – наивност. А бедничкият Адам мно-о-ого недели се чудил: "Изкушен ли бях, или се случи това, което тайно исках?"

Мария-Деница,
 12 б клас

УЧЕНИЦИ ОТ ЛОНДОН – ДОБРОВОЛЦИ В СИЛИСТРА

От 16.10.10г. до 23.10.10г. гимназисти от ACS Hillingdon International School, Лондон, Англия извършват благотворителна дейност в Дома за деца лишени от родителски грижи „Димчо Дебелянов” в гр. Силистра, по проект съвместно реализиращ се и с възпитаници на Езикова гимназия „Пею Яворов” – гр. Силистра. Основните цели на лондончани са да изградят пясъчник за игра на малчуганите в дома, да боядисат стените на спалните помещения и загражденията на дома, да създадат нови приятелства и развият дух на сътрудничество. Чрез участието си в проекта силистренските младежи осъществяват идеята си да изпратят 2010г. - Европейска година за борба с бедността и социалното изключване и да посрещнат 2011 година, която е обявена за Европейска година на доброволчеството. Ръководителите на проекта, директорите и преподавателите на трите институции безпрекословно подкрепят инициативата на младите хора.

През първите дни на учебната седмица учениците от двете гимназии осъществиха съвместни

часове по английски език в езиковата гимназия. Основни моменти бяха разпознаване на различните акценти на гостите – ученици, които са от различни националности, запознаване с различни култури и обмяна на информация за образователната система в Англия. Гимназистите от двете страни изявиха отявлен интерес към дискусиата за начините и методите за справяне с най-наболелите проблеми на хилядолетието.

Споделиха как младите хора в различните части на света оползотворяват свободното си време и какви планове имат за бъдещето си. Атмосферата в класните стаи бе повече от необичайна, а на моменти и взривоопасна от положителни

емоции. Обсъдиха идеи и всички единодушно взеха решение за бъдеща реализация на обмен. В следобедните часове учениците от езиковата гимназия бяха с връстниците си в Дома за деца лишени от родителски грижи или им показваха различни части и забележителности на гр. Силистра. Всички участници в благотворителната инициатива и техните преподаватели смятат, че сътрудничеството със сродната организация от Англия ще допринесе за доусъвършенстване на езиковите компетенции на учениците от ЕГ „П.Яворов”, утвърждаване на европейските стандарти и засилване на межкултурния диалог.

Веселка Кръстева

ЕГ „ПЕЙО ЯВОРОВ” – ОТОРИЗИРАН ИЗПИТЕН ЦЕНТЪР НА УНИВЕРСИТЕТА В МИЧИГАН И ГРЪЦКО-АМЕРИКАНСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ

Април 2010 се подписа споразумение за сътрудничество между Гръцко-американския съюз, Гръцко-американския университет и Езикова гимназия „Пею Яворов”, според което гимназията получи статут на оторизиран изпитен център на университета в Мичиган / един от трите най-добри университета в САЩ/ и Гръцко-американския уни-

верситет за международни сертифицирани изпити BCCE, ALCE, ECCE, ECPE. Явилите се сертифицират за покриване на нивата B1, B2, C1 и C2 според Общата езикова европейска рамка. Изпитите се провеждат в две сесии- зимна/ноември-декември/ и пролетна/април-май/.

Сертификатите нямат период на давност и могат да пос-

лужат за кандидатстване за работа или в университет, както сега, така и след години.

В момента тече процедура по регистрация на кандидатите за зимната сесия, за които няма ограничение във възрастта.

Регистрационния период за тази сесия е с краен срок 10.11.2010 като датите за изпитите са както следва:

Дата	Вид на изпита	Ниво	Цена
27.11.2010	ECPE	C2	230лв.
11.12.2010	ECCE	B2	190лв.
12.12.2010	ALCE	C1	210лв.
12.12.2010	BCCE	B1	180лв.

Анета Атанасова, учител по английски език

1 ВЪПРОС – 4 ОТГОВОРА

Каква е първата асоциация, която правите, когато чуете думата *учител*?

Първият човек, когото случайно срещнахме е г-жа Ненка Ненова. Тя ни отговори: „Езикова гимназия и първата учителка”.

Вторият интервюиран е г-жа Кета Денева: „Благост, любов към децата, всеотдайност и себеподаване”.

Влязохме и при директора: „Родител-ученик, беседи, разговори, разправи, празници, лица, достойни за уважение”.

Виктор от 11 клас през смях ни отговори: „Училище-мъчище”. Сериозен ли е...

За повече информация:
www.hau.gr/bulgaria или в офиса на центъра /Езикова гимназия, кабинет 214, от 10.35- 10.55 ч./

МОЯТА КНИЖАРНИЦА

„Хиперион“

Автор: Дан Симсън
Издателство: „Бард“SVS ВЕЗНИ-55
ДОБРИТЕ КНИЖАРНИЦИ

На планетата Хиперион, извън обсега на човешките закони в Хегемонията, дебне същество, наречено Шрайка. Някой го боготворят, други се страхуват от него. А трети са се зарекли да го унищожат. Шрайка причаква всички в долината с Гробниците на времето.

В навечерието на Армагерон, когато цялата галактика е във война, седмина поклонници се отправят на последно пътуване до Хиперион, за да търсят отговорите на неразрешените загадки в живота си. Всеки таи по една отчаяна надежда и една ужасна тайна.

***

„Успех на матурата по английски език“ I и II ч.

Автор: Николина Цветанова
Издателство: PONS

Помагалото съдържа 5 практически теста, съобразени с примерните тестови варианти на МОМН. Включени са изчерпателни практически насоки за овладяване на всички компоненти от изпита. Има и аудио CD с оригинално британско произношение.

***

„Дневниците на Кари Брадшоу“

Автор: Кандиц Бушнел
Издателство: „Кръгозор“

Кари Брадшоу е последна година в гимназията. Уроци, приятелства, предателства... и момчето, което всяко момиче желае да има. Мечтата за собствена книга и за живот в Голямата ябълка...

Кари има своя журналистическа колонка в училищния вестник и още бе се страхува да пита:

- Може ли едни обувки да причинят толкова ревност и завист?

- Кое е най-ужасяващото, когато приятелката ти отнеме гаджето- унижението, загубата или предателството?

- Докъде можеш да стигнеш, за да получиш онова, което искаш?

Кари не следва тълпата, не се съобразява с мнението на другите- тя ги води.

***

А сега се концентрирайте върху въпросите:

• От колко романа се състои цикълът „Хиперион“ ?

• Кой град е известен като „Голямата ябълка“?

ЗА ДА СПЕЧЕЛИТЕ НАГРАДА!

Верните отговори пускайте

В специалната кутия на втория етаж.

Замисляли ли сте се колко „богат“ е речникът на българския ученик и колко от думите, които използва са чужди? Каква е езиковата култура на новото поколение и как ще общува следващото. Подхванем ли тази тема не можем да не споменем новоизмисления „skype-език“.

Представте си, как биха говорили нашите деца след няколко години. За тях поздрава „К’во става мен?“, няма да е необичаен, а съвсем типичен, все едно днес да кажеш „Здравей, как си?“. И ако в наши дни рекламата в която баби и дядовци ти казват: „Объркал си рейса, пич“, ни се струва смешна и нереална, в най-близкото бъдеще ще стане действителност.

Запитвали ли сте се, защо вместо на кирилица във Facebook или в Skype или където и да е в интернет използваме латиница? Може би, за да сме по-„готини“ или за да не схващат по-големите какво сме написали. Защото ако един родител седне пред компютъра едва ли би разбрал какво сме искали да кажем с всички тези съкращения, единици, четворки и шестцици. За нас кирилицата е безполезна, може и без нея. Много по-лесно и оригинално е да използваме чужда азбука.

Но тази нова мода не ни прави по-готини или умни, тя ни вреди. Защото вместо да сме достойни българи, ние се превръщаме в „baltar4eta“, които не познават културата си, но с голямо самочувствие заявяват, че говорят немски, английски, френски и други езици.

Ако попитате един случайно срещнат ученик, колко книги е прочел, той няма да се замисли много. Веднага ще отговори, че е чел „Пипи Дългото Чорапче“, „Шекспир“ на Хамлет и още няколко книги за училище. Защото четенето е смешно, не направо си е забранено. Как вместо да седнеш да початиш ти ще четеш книги? „Ха, ха, ха! Голям майтап.“ По-добре да покиснеш час, два с приятели в кафенето, отколкото да отидеш в библиотеката, ако знаеш къде се намира тя, разбира се.

Е какво ще остане от българския език? Нищо. Кирил и Методий няма да са светите братя създали писмеността, а просто едно училище, една улица или един празник, чиято цел е да осигури един неучебен ден.

Какво ще е следващото поколение, „baltar4eta“, използващи „компю“ още преди да са проходили, говорещи няколко чужди езика, но не познаващи собствената си писменост или достойни българи, зависи само от нас.

Деси от 10 клас

ЗА ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ:

Има промяна в следните произведения:

о Дон Кихот от днес е Донки Хот – горещото магаре на Испания;

о Робинзон Крузо е Робин зо Крозо – горкият човек ще корабокрушира още два пъти ако види как сме му написали името;

о Най-великото произведение на Хамлет е „Шекспир“, а Ромео и Жулиета са главните герои.

Случайно подслушах и чух:

- Абе, къде е Вяра?

- В Ада.

- Ама в кой кръг?

- Звънни да я питаш.

- Много си зле, в Ада

била. Щом е в Ада значи е извън обхват.

След контролна работа по биология:

- Ти къде писа черния дроб?

- Е как къде, в пречиствателната система.

- А гръбначния мозък?

- В костната.

- Къде ти е домашното?

- Ааа, госпожо, аз написах упражненията устно.

Ученичка се заканва на свой съученик:

- Млъкни, че ако дода ще ти счупя канчето.

А отзад някой казва:

- Той няма канче има тавичка.

ЕЛИТ

Над броя работиха: Мерилин /но не Монро/;
Замества я: Десислава /но не Добрева/;
Репортери и журналисти: Саша, Радина, Ресмие, Вяра /тя вече е Добрева/, Диан;
Фотограф: Гергана /но не певицата/ и Вероника;
С нас работи: Ванушка Димитрова
За net контакти: p.yavorov@gmail.com

